

## Глава първа



Сам Силвър стоеше пред класа и стискаше в ръка златния си дублон. Учителката ги беше помолила да донесат най-старото нещо, което могат да намерят, за урока по история, а неговата монета беше на триста години. Ако това не беше старо, то кое тогава?

– Това е дублон със златен орел – разказваше въодушевено Сам. – Много е стар и е принадлежал на моя пра-пра-много-праядо, който е бил пират.

Децата ахнаха, но Сам забеляза,  
че учителката го гледа със съмнение.

– Родителите ти ли го казаха? – попита  
мис Елиът.



Някой на задните чиновци се изкушка.

– Вярно е – настоя Сам. – Знам, защото... –  
Той млъкна. Осъзна, че не може да каже нищо  
повече за специалната монета. Нямаше  
как да издаде голямата тайна на дублона:  
че може да го връща назад във времето,  
на пиратския кораб „Морски вълк“, където  
служеше като наблюдател при капитан  
Блейд – най-гръзкия разбойник, който някога  
е кръстосвал Карибско море.

Тайните пирати, които пътуват през вековете, не могат да разказват на никого за славните си приключения.

– Защото...? – подкани го мис Елиът.

– Ъъъ... – заекна Сам малко смутен. – Друго не мога да кажа.

– Е, това е най-старият предмет днес – каза мило учителката. В този момент зазвъня звънецът. – Домашното! – надвика го мис Елиът. – Донесохте много интересни исторически предмети, а сега ще напишете истории за тях. Искам да си представите, че живеете по времето, от което идват те.

Сам се втурна към дома си – апартаментът над „Веселата треска“ – ресторантчето на родителите му, в което се предлагаше най-хубавата риба с картофки в Бекуотър Бей. Имаше страхотна идея. Изтича нагоре по стълбите към стаята си, съблече униформата си и нахлузи най-старата си тениска и дънки. После извади монетата от раницата си. Щеше да се позабавлява по пиратски с приятелите си от 1706 година. После можеше да разкаже всичко в домашното и дори нямаше да пропусне чая. Това му беше хубавото на дублона: докато Сам пиратстваше в миналото, в настоящето не минаваше и секунда.

Той плю върху монетата и я потри в  
ръкава си.

– Идвам, „Морски вълк“!

Момчето усети как стаята се завъртя.  
В следващия миг краката му се откъснаха  
от пода, сякаш го всмука гигантска прахо-  
смукачка. Сам се приготви за приземява-  
нето. След миг тупна на дървения под на  
малък склад, който леко се полюшваше.  
Страхотно! Беше отново на „Морски вълк“.

Сам се изправи на крака и взе колана,  
елека и галекогледа, които го чакаха в ъгъла.  
Неговата пиратска приятелка, Чарли,  
винаги му ги приготвяше. Само тя знаеше,  
че той пътува във времето – веднъж го  
видя как се появява от въздуха и се наложи  
да ѝ каже истината. Доста обяснения му  
трябваха, но тя го разбра и сега му  
помагаше да пази тайната си.

Изгаряйки от нетърпение да види  
другарите си, Сам изтича по стълбите  
към главната палуба и изскочи навън под  
жаркото карибско слънце. Корабът беше  
закотвен в шумно пристанище, а по кея  
се виждаха мъже, които носеха щайги и  
търкаляха бъчви. Над кораба се носеше  
неприятна миризма на развалена риба. За  
негово учудване „Морски вълк“ изглеждаше  
пуст. Сам потръпна от тревога. Къде бяха

пиратите? После от предната палуба се чу гърлен глас:

– В името на Голямата мечка, това е Сам Силвър!

Над перилата се беше навесил висок пират с тривърха шапка, а през гърдите му бяха препасани колани, окичени с лъскави оръжия. Брадато му лице грееше от усмивка.



– Капитан Блейг! – възкликна Сам с облекчение. – Къде са всички?

– Всички са в отпуск на брега, момче – извика капитанът. – Е, с изключение на Питър. Той е в камбуза и готви. Последните рибни пайове, които ни направи, бяха толкова твърди, че ги използвахме като

снаряди за оръдието. Реших, че е по-добре да остане на борда и да се поупражнява.

Сам разбра, че отблъскващата миризма идва от камбуза – корабната кухня. Зарадва се, че не е гладен. Дори цяла година да се упражняваше, Питър пак нямаше да успее да скалъпи нещо, което да не ти счупи зъбите или да не те накара да повръщаш.

– Позволете да сляза на брега и да намеря другите! – помоли Сам.

– Не може да не си ги видял на идване през града – озадачи се Блейг. – Пуерто Нуево не е толкова голямо.

– Тъ... да... работата е там, че... – запъна се Сам, докато трескаво търсеше оправдание. Не можеше да каже на капитана, че изобщо не е дошъл през града, а просто се е пръкнал в склада, долитайки от триста години напред в бъдещето.

Всеки път, когато Сам изчезваше от „Морски вълк“, за да се върне в настоящето, пиратите си мислеха, че отива да помогне на бедната си овдовяла майка във фермата ѝ някъде в Карибите. Ала никога не се сецаше да си подготви обяснение, когато се появяваше на борда без предупреждение. А този път Чарли не беше наблизо, за да го спаси.

– Толкова бързах да се върна при вас –

каза той накрая, – че очите ми бяха само в кораба.

– Добре, върви да ги намериш тогава – отвърна Блейд, като посочи мостчето. – Имаш време, докато отплаваме.

– Благодаря! – рече Сам с облекчение, защото капитанът не продължи с въпросите.

– Привет, смелчаго! – долетя познат крясък. Един зелен папагал кацна на рамото му и започна да го кълве по ухото.

– Здравсти, Гарван! – поздрави го Сам и го почеса под клюна. – Липсвах ли ти?



– Можеш да вземеш и... птицата – каза с потреперващ глас капитанът.

Капитан Блейд беше най-смелият мъж, когото Сам познаваше, но щом видеше папагал, целият се разтреперваше. Чарли беше чувала, че като бил малък, някакъв

папагал откраднал играчката му, но всички пирати разказваха различни истории. Едно обаче беше ясно – трябваше да държат папагала далеч от Блейд и да се преструват, че това е необичайно шарен гарван.

– Да, разбира се – бързо отвърна Сам.

После се завтече към кея и огледа тълпата, търсейки Чарли и Фернандо.

Минаваше покрай магазини и кръчми, заобикаляше рибарски мрежи и кофи за раци, но никъде не виждаше ярката кърпа на Чарли или тъмната къдрава коса на Фернандо. Беше готов да се обзаложи, че повечето мъже, които вижда, са пирати, които се преструват на обикновени рибари, но бяха готови да изчезнат на мига, ако се появят войниците на губернатора. После забеляза Хари Хоп – помощник-капитана на „Морски вълк“, който седеше на маса пред една от кръчмите. Хари играеше на карти, до лакътя му стоеше халба, а дървеният му крак стърчеше напред. Срещу него седеше мършав на вид мъж, който притискаше картите към гърдите си. Сам тъкмо се канеше да повика приятеля си, когато Хари скочи и събори стола си.

– Буря в морето! – изпуска Гарван, като зарови глава в елека на Сам.

– Така изглежда – съгласи се момчето.





Хари обърна масата и чашите и картите се разлетяха във въздуха. После се хвърли срещу кокалестия мъж и го вдигна на крака.

– Аз спечелих честно! – изкрещя той с плащещ блясък в очите. – Плащай веднага или това ще бъде последната ти игра!

